

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1139

12.01.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 5

Великі чоловіки та жінки

За ці роки я познайомився з багатьма чудовими чоловіками і жінками. Деяких відомих. Деяких не дуже відомих. Ось лише деякі з них.

Полковник Ганс-Ульріх Рудель

Ганс-Ульріх Рудель був найбільш нагородженим солдатом Вермахту. Адольф Гітлер створив спеціальну медаль спеціально для нього! Він здійснив 2 500 бойових вильотів, особисто знищив 500-600 танків і навіть потопив лінкор і крейсер!

Було великою честю бути запрошеним до його будинку в Куфштайні!

Звичайно, його медалі гордо висіли у футлярі на стіні. Я дивився на них, поки його маленький син сидів у мене на плечі. Цей юний фанат Тарзана примудрився поцупити мою ручку і сховати її в клітку свого хом'яка. Його красива молода мама знайшла її і з посмішкою повернула мені.

Коли ми з Руделем прогулювалися гірською стежкою, він запитав, чи не боюся я висоти. Я не знав, що він має на увазі, поки не придивився до нього крізь кущі. Ми були всього за кілька футів від урвища!

Повернувшись додому, він, його дружина, теща і я разом пили чай.

Рудель зауважив, що іноді він шкодує, що у нього не розкосі очі, бо японці

ставляться до своїх ветеранів краще, ніж німці.

Він також нарікав, що якби Німеччина була більш жорстокою, вона б виграла війну. (Пізніше ця тема знову з'явилася в моєму кумедному інтерв'ю з Крісом Воллесом).

Пізніше його дружина відвезла мене на вокзал.

Коли через кілька років Рудель помер, німецький уряд заборонив військовим брати участь у його похороні. Троє відважних пілотів Люфтваффе порушили наказ. Вони пролетіли над його могилою і нахилили крила. Це призвело до їхнього звільнення.

Така неповага до героя війни виключно з політичних мотивів є типовою для окупаційного режиму. У зрадників немає поняття честі.

Гельмут Зюндерманн

Гельмут Зундерманн був заступником шефа преси в Третьому Рейху. Він запросив мене до себе в гості, але помер за кілька днів до мого приїзду. Але я все одно згадую його тут. Я був ще підлітком, коли все це сталося. Не знаю, чи він побачив у мені потенціал, чи просто намагався надихнути юнака з добрими намірами. (Те саме можна сказати й про інших видатних людей Третього Рейху, які писали мені.) Так чи інакше, він надихнув мене. Це додало мені рішучості. Я завдячую йому цією згадкою!

Мішель.

Мішель був добровольцем у французьких Ваффен-СС. Коли я вперше зустрілася з ним віч-на-віч, він схопив мене за плечі і поцілував в обидві щоки. Трохи зніяковівши, я посміхнулася і зауважила: *Добре, що я знаю, що ти француз. Інакше я б тобі за це вмазала!*

У молодості він розривався. З одного боку, він хотів допомогти німцям боротися проти комунізму. З іншого боку, він не хотів зраджувати свою країну.

Вербувальник Ваффен-СС запевнив його, що він буде воювати лише проти Радянського Союзу. Не проти своїх співвітчизників. Його не попросять зрадити друзів чи родичів у французькому Опорі. (Французький Опір, який сам по собі був переважно комуністичним, був менш лицарським. Понад 200 000 французьких "колабораціоністів" було вбито після війни).

Він вступив до французьких Ваффен-СС. Його розповідь про битву за

Берлін з перших вуст з'явилася в одному з наших ранніх газетних видань.

Після війни він вступив до Французького іноземного легіону. Серед його фотографій була одна, на якій його вродлива перша дружина стоїть поруч із джибом у пустелі, тримаючи в руках пістолет-кулемет.

Коли де Голль продав французький Алжир, він приєднався до ОАД. Пізніше він опинився у вигнанні в Мюнхені зі своєю другою дружиною, молододою німкенедою. Там я з ним і познайомився.

Після того, як його кіт вкрав пару шкарпеток з моєї валізи, я отримав кодове ім'я "продавець шкарпеток". Він також намалював загадковий набір символів на аркуші паперу і передав його мені без пояснень. Він не уточнив, чи це був особистий код, чи пов'язаний з чимось більш значущим...

Під час одного з візитів задзвонив телефон. Він підняв слухавку, ми коротко поговорили. Потім повернувся до мене і сказав: *Це було управління поліції. Поліція вже їде. У нас є час допити вино, але потім ми повинні йти.*

Ми вийшли з його будинку, пройшли вниз по кварталу до корчми, замовили вина і продовжили нашу розмову так, ніби нічого не сталося.

Ця корчма належала італійському фашисту, одруженому з німкенедою. Тож ми були серед друзів.

Тут стався кумедний випадок. Мій друг-француз випив ще більше, ніж я. Він став трохи "голосистим". Молодий німець, що сидів поруч, невинно приєднався до нашої розмови. Він був шокований деякими висловлюваннями француза.

Щоразу, коли мені вдавалося нарешті наполовину переконати його, що ми не такі вже й жахливі, як нас малюють ЗМІ, француз вигукував щось на кшталт: "Усіх їх треба вбити": *Їх усіх треба вбити!*

Тоді мені довелося б починати все спочатку!

Карл-Фердинанд Шварц

Карл був старим есесівцем. Ми одразу знайшли спільну мову. Різниця у віці та походженні нічого не означала. Було так, ніби ми знали один одного все життя.

Коли комуністи вбили його друга, він діяв сам, без дозволу керівництва СА. Як старий сапер, він знав, як поводитися з вибухами. Кінцевим результатом стала одна злегка пошкоджена будівля комуністичної штаб-квартири.

Іншого разу мати сховала його пістолет у вазу з фруктами. Поліція безрезультатно обшукала квартиру.

Я зустрічав таких, як Карл. Я згадую його як за його власні заслуги, так і як

представника їх усіх.

Фрідхельм Буссе

Фрідхельм також був ветераном європейського хрестового походу проти комунізму. Коли він помер, то хотів, щоб його поховали з прапором, під яким він служив своїй країні.

На жаль, у цій "вільній демократії" це було заборонено.

Молодий товариш непомітно вкинув у могилу згорнутий прапор. Його помітила політична поліція. Це призвело до того, що могилу розкопали, а молодого товариша заарештували!

Чесні люди шанують полеглих ворогів! Безчесна псевдодемократія оскверняє їхню могилу!

Вперше настає день роздратування!

Армін.

Після офіційної капітуляції Армін воював у складі Вермахту, а також у лавах опору "Вервольф". Брав участь у повстанні в Брауншвейгу. Його нетрадиційний збір коштів привів його до в'язниці і коштував йому першої сім'ї.

Він, безумовно, був хардкорним!

Він був одним із перших наших підпільних лідерів. Протягом наступних кількох років він був надзвичайно успішним. Одного разу офіційна урядова радіопередача на коротких хвилях звучала настільки відчайдушно, що деякі слухачі подумали, що рух опору стоїть на порозі захоплення великого міста!

Наступне ув'язнення коштувало йому другої сім'ї.

Отто Ріс

Отто був одним з небагатьох солдатів-строковиків, нагороджених Лицарським хрестом до Залізного хреста. З протитанковою гарматою, поранений, він самотужки відбив атаку 17 російських танків! (Він дав мені примірник газети "*Der Landser*," в якій описана ця акція).

Після війни брав активну участь у русі опору. Водив таксі та мав домашнього удава.

Гретхен.

Гретхен була старою бундівкою, яка стала моєю багатостраждальною таємницею. Вона описана в інших частинах цієї книги.

Міхаель Кюнєн

Міхаель Кюнєн почав працювати в андеграунді в 1977 році під керівництвом Арміна. Пізніше він став найбільш помітною фігурою в "легальній гілці" руху. Ми тісно співпрацювали. Одного разу я навіть запропонував йому друкувати "легальне" періодичне видання для його легальної гілки, але він вирішив, що режим все одно його заборонить під будь-яким приводом.

Після першого чотирирічного ув'язнення він повернувся до боротьби. Після другого чотирирічного ув'язнення він зробив те саме. Такий тип самовідданості викликає повагу!

Після десятиліття активізму він помер молодим. Половину свого дорослого життя він провів у в'язниці за ненасильницьку політичну діяльність. У так званій "вільній демократії". Режим називає ці утиски "захистом демократії". З прямим обличчям!

Чесні люди, незалежно від переконань (!), називають це інакше.

"Товаришу Х"

"Товариш Х" перебуває в дуже складній ситуації. Тому я не можу назвати його на ім'я. Досить сказати, що він більш ніж заслуговує на згадку!

Американські союзники

Нам дуже допомогли некомерційні організації-однодумці.

Один з них особливо виділявся, особливо на етапі стартапу. Вона ніколи не ставила жодних умов і не наполягала на жодній послугі у відповідь. Я знайшов цю групу в телефонній книзі, коли вбивав час в аеропорту. Коли я відвідав її і спостерігав за її роботою на власні очі, я був дуже вражений

побаченим. Але її публікація та "публічний імідж" за межами власного району потребували багато ніжної люблячої турботи.

Візити до їхньої штаб-квартири завжди були цікавими. Одного разу вночі коктейль Молотова влетів у вікно і вибухнув у кімнаті, де я спав. Я був настільки втомлений, що дозволив комусь іншому загасити його. Однак наступного вечора на щотижневій нараді про цей рутинний інцидент навіть не згадали. Коли я запитав чому, доповідач відповів *Я забув*.

Я багато разів відвідував цей район у 1970-х роках. Більше того, пізніше я сам жив там кілька років. Я на власні очі бачив величезну місцеву підтримку цієї відверто націонал-соціалістичної організації.

Їхньому успіху сприяли два ключові фактори. По-перше, правильне середовище. Це був суцільно білий етнічний район робітничого класу, якому загрожувала "інтеграція" та хвиля злочинності, яку вона неминуче принесла. По-друге, місцеві білі активісти вели систематичну і довготривалу кампанію. Це не була ізольована стратегія рекламних трюків, яку Роквелл назвав "фазою один".

Ефективність цієї спочатку суто місцевої організації драматично продемонстрував такий факт: коли мер Чикаго Дейлі-старший, "король-мейкер" Демократичної партії, виступив на громадському телебаченні і пообіцяв закрити її штаб-квартиру, голови дільниць його власної демократичної партії сказали йому, що це коштуватиме йому занадто багато голосів у південно-західній частині Чикаго. Дейлі відступив!

Я ставлю це досягнення в один ряд з кампаніями Девіда Дюка на виборах до законодавчих зборів штату та на посаду губернатора. Дюк переміг на перших виборах і трохи не дотягнув до других, але здобув **БІЛЬШІСТЬ** голосів білих виборців штату!

Коли міська влада заблокувала їхні високоефективні районні мітинги, вони пригрозили провести марш у районі, де переважає єврейське населення. Це широко висвітлювалося у ЗМІ. У кожному інтерв'ю ми підкреслювали, що це була лише тактика тиску на місто з метою повернути нам право на проведення мітингів у білих кварталах. Але преса майже завжди ігнорувала це. Натомість це було зображено як примітивну провокацію.

Завдяки ACLU місто відступило. Було два великих мітинги на честь перемоги. Я брав участь в обох як штурмовик у формі.

Перший мітинг відбувся в центрі міста. І присутність поліції, і здебільшого вороже налаштований натовп були величезними.

Другий мітинг був у нашому районі. Поліція оцінила натовп у 5 000 осіб. Цей натовп був повністю пропартійним! Сотні людей були одягнені у футболки "Білої влади" зі свастикою.

Численні журналісти виглядали абсолютно переляканими! У якийсь момент натовп почав включати "анти-білі засоби масової інформації". Одному з наших бійців довелося втрутитися і врятувати їх.

Ці події переконали мене в тому, що свастика дійсно є життєздатним варіантом, якщо люди асоціюють її з ЄДИНИМ рухом, який готовий їх захищати. Тоді це було так: *Свастика = Біла влада. Збережи свій район білим і безпечним!*

Сьогодні питання стоїть так: *Чи хочете ви, щоб ваші діти жили в пеклі третього світу? Якщо ні, ви повинні протистояти расовому питанню. І дати відсіч!*

Ця місцева організація мені дуже допомогла. Тепер я хотів допомогти їй.

Всім незалежним місцевим групам було зрозуміло, що потрібна нова національна організація. Але, обпікшись одного разу, кожна з них з остерогою ставилася до підпорядкування новому національному "диктатору".

Я проаналізував ситуацію, написав ґрунтовний аналіз і запропонував план, як досягти цієї консолідації. Цей план був прийнятий. Він увінчався успіхом. Досягнення відбулося якраз у той час, який я прогнозував.

Крім того, я очолив його видавничий та адміністративний відділ. Це був безсумнівний виграш для всіх зацікавлених сторін. Підвищення ефективності означало менше роботи і водночас більше доходів. По суті, я став третьою особою в цій тепер уже національній організації. Я також залишився головою НСДАП/АО.

Крім того, це розширило ринок для нашого "іграшкового бізнесу".

Я використовував цей термін напівжартома для продуктів, призначених для збору коштів, а не для того, щоб мати власну цінність. Модний термін - "мерчандайзинг".

* * * * *

У 1970-х я здійснив кілька поїздок до Європи. Для роботи і для задоволення. Звісно, я робив багато того, що сьогодні називають Нетворкінгом." Незабаром я навіть був залучений до підпільної діяльності.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/АО nsdapao.info